



00YR00163

SKUP 1999 – 52

Prosjekt: Et sminket folkemord og Våpensmuglerne
i Sudan

Medarbeider: Ola Flyum, Vibeke Haug, Olaf Rolfsen

Publikasjon: Brennpunkt, NRK TV

Publisert: November 1999

Medium: TV

Tema: Utenriks

Metoderapport for dokumentarprosjektet «Et sminket folkemord» og «Våpensmuglerne i Sudan»

Programskapere:

Ola Flyum
Vibeke Haug
Olaf Rudolfsen

Sendinger

10. november "Et sminket folkemord" og 17. november "Våpensmuglerne i Sudan" i NRK-Brennpunkt

Adresse

NRK-Brennpunkt
FFAD
0340 Oslo
Tlf. 23049000

Med dette sender vi inn dokumentarprosjektet "Et sminket folkemord" og "Våpensmuglerne i Sudan" til vurdering av SKUP-juryen. Selv om det er "våpensmuglerne" som byr på mest nyheter, var det viktig for oss å lage to programmer.

Utgangspunktet

Programmene begynte som et biprodukt av en dokumentar NRK-Brennpunkt laget om Norsk Folkehjelps minerydding i Bosnia (programmet sendt februar 1998). Gjennom researchen på dette, fikk vi en rekke tips og hint om uryddige forhold også andre steder. Dette i såpass forskjellige land/områder som Bosnia, Kambodsja, Kurdistan, Angola og Sudan, hvor organisasjonen har ulike prosjekter.

Sudan utpekte seg tidlig som et av de mest interessante områdene. Norsk Folkehjelp kalles i nødhjelpsmiljøet i Kenya/Sør-Sudan for "The mother of all NGOs". De var de første som begynte med nødhjelp inn i Sør-Sudan i 1986. I dette området har de og Norge en helt spesiell plass. Folkehjelpas samarbeid med frigjøringsbevegelsen SPLM og geriljahæren SPLA er svært nært. På Nairobis folkemunne er da også Norwegian Peoples Aid omdøpt til Norwegian Peoples Army.

Foruten Norsk Folkehjelp konkurrerer også en rekke andre organisasjoner om å hjelpe de sultrammede i Sør-Sudan. For i dette området drives tidenes største nødhjelpsoperasjon OLS (Operation Lifeline Sudan). Grovt regnet har det vært brukt omkring 12 milliarder kroner på nødhjelp fra 1989 og fram til i dag. En formidabel sum. Det er hard konkurranse om de beste områdene og prosjektene. Sudan er sikret store donasjoner i mange år framover. Den såkalte Sudan-lobbyen i FN er svært innflytelsesrik, og Kenya er et hyggelig land å bo i, når man skal drive nødhjelpsarbeid. Får man FN-jobb her, er det noe av det nærmeste man kommer fast stasjonering i nødhjelpsbransjen. Illustrerende bor de fleste FN-toppene i Paradisdalen utenfor Nairobi. Nåværende nestleder i OLS var for eksempel engasjert for seks år.

I utgangspunktet ønsket vi derfor ikke bare å lage en dokumentar om nye skandaler i Norsk Folkehjelp, men et kritisk søkelys på nødhjelpen som sådan i dette området. I tillegg fikk også nødhjelpsarbeidet og de norske organisasjonenes rolle i Sudan større aktualitet, ettersom utviklings- og menneskerettighetsminister Hilde Frafjord Johnson høsten 1998 begynte å engasjere seg aktivt for å få fart på fredsforhandlingene.

Noe som også virket motiverende i forarbeidet var at tre kollegaer – Arild Aspøy, Jon Sletbak og Rune Larsen – var svært opptatt av temaet. Rune hadde laget to dokumentarer med utgangspunkt i Sudan i 1991 og 1992. Arild hadde skrevet ei bok om Nødhjelpens Rambo – Egil Hagen. Jon hadde en omfattende kunnskap om bistand og nødhjelp gjennom sitt arbeid som journalist og tidligere FN-ansatt. Programskaperne Vibeke Haug, Ola Flyum og Olaf Rudolfsen har også bodd i ulike deler av Afrika. Det var derfor mye samlet kunnskap om området i en redaksjon.

Kildene

Ettersom vi har jobbet med dette prosjektet i to år («on and off») har vi intervjuet en rekke kilder både i og utenfor Norsk Folkehjelp. På grunn av store personalkonflikter innad i organisasjonen, var det nok av folk som ikke lenger hadde noen lojalitetsbånd til organisasjonen.

Et viktig vendepunkt i arbeidet kom senhøsten 1997. Frilanseren Olaf Rudolfsen hadde ved en tilfældighet kommet over en norsk flyger (TA) som hadde smuglet våpen med fly i Sudan. Våpenryktene hadde fra august 1997 vært et tema også hos oss, men vi hadde ingen ferske spor å gå etter. Ryktene om Egil "nødhjelpsrambo" Hagen og CIA var vel kjent i det norske Sudan-miljøet. På grunn av Hagens tragiske skjebne, kviet vi oss – i likhet med andre - å gå inn i denne materien.

TA var imidlertid høyst oppegående, og han ble den første vi intervjuet av i alt fem flygere. Fire av dem hadde smuglet våpen. Tre av dem snakket svært åpent. To av dem stilte opp til TV-intervju — en anonymt og Svein Kristiansen valgte å fortelle åpent om sine våpenoppdrag. Alle disse flygerne hadde jobbet for det kenyanske flyselskapet SKYWAYS.

TA var delvis vokst opp i USA, men hadde nylig flyttet tilbake til Norge. Før han kom hit, hadde han vært engasjert av SKYWAYS i tre måneder. De fløy ikke bare nødhjelp inn i området, men også våpen – og i første rekke – ammunisjon.

Det som for alvor gjorde TA interessant, var at han hevdet at Norsk Folkehjelp hadde vært med på disse operasjonene og at de også smuglet landminer. Det hører med til historien at Norsk Folkehjelp denne høsten var en av mottakerne av fredsprisen som medlem av Den internasjonale kampanjen mot landminer. Avgjørende var det også at TA hadde tatt bilder. Vi fikk først bare se noen av disse.

Det som i utgangspunktet virket som en kjempesak, ble mindre og mindre etterhvert som vi sjekket hans opplysninger. Som kilde hadde han et stort minus heftet ved seg. TA hadde en rekke uoppgjorte saker med politiet i USA (mindre saker – hovedsakelig svindel og bedrageri), og hadde nærmest flyktet til Norge for å unngå straff. Han nektet også å la seg intervju på TV, han ville heller ikke vise oss negativene, resten av bildene og flyloggen.

Årsaken til at vi ikke ga oss der og da, var bildene som med all tydlighet viste at SKYWAYS fraktet våpen/ammunisjon. Vi fortsatte derfor samtalene med TA og gradvis fikk vi lirket mer ut av ham.

Etter et halvt år hadde vi sett negativene, flyloggen og det beste av alt, han hadde jobbet sammen med to andre norske flygere. Vi fikk omsider overbevist ham om å gi oss deres navn. Den ene som vi kan kalle G, møtte vi først. Han hadde bare vært med på en tur inn i Sudan, men det var uten våpen.

Den andre flygeren X hadde arbeidet i Kenya og Sudan i to år, og hadde også nylig flyttet heim. Han ble svært bekymret da vi kontaktet ham, og ga oss minst mulig hjelp. X orienterte umiddelbart Norsk Folkehjelp om hva TA hadde fortalt oss.

Om det var Norsk Folkehjelp eller X som kontaktet det amerikanske flyselskapet som eide flyet (og som leaset det ut til SKYWAYS), vet vi ikke, men like etter fikk TA en oppringing fra den amerikanske flyeieren, hvor TA ble truet på livet. Den amerikanske eieren hevdet også at TA var ettersøkt av Interpol for å ha drept en prostituert i Nairobi.

Det siste viste seg å være oppspinn. Likefullt ville TA trekke seg fra hele programmet. Korrupsjonen er så omfattende i Kenya, at det ville ikke by på noen problemer å fabrikere en politianmeldelse og etterlysning.

Ettersom det var amerikanske interesser i våpenfraktene, fryktet han også konsekvensene for sin familie. Vi ønsket selvsagt ikke å legge bort prosjektet, og men vi skjønnte TAs frykt. Vi ble derfor enig om å ta tre måneders pause. Før vi ga oss, og som en forsikring, tapet vi en samtale mellom SKYWAYS-sjefen Patrick Ikenya, hvor truslene ble gjentatt. Denne gangen i en mer polert versjon, men det var ikke tvil om hva Ikenya mente.

I august 1998 tok vi opp saken. Vi fortsatte samtalene med X. Han hadde fordøyd det første sjokket, og sa seg villig til å møte oss igjen. En opplagt grunn til dette, var selvsagt bildene. På flere av bildene ser vi også X sammen med TA, i cockpit og i Sudan.

En annen grunn til at han ville møte oss var at han skjønnte at vi ikke hadde svelget TA sin historie rått. I tillegg kom vår samlede kunnskap om Sudan til nytte. Uten at vi hadde møtt dem, visste vi mye om nordmenn og sentrale kenyanere som hadde jobbet i Norsk Folkehjelp.

Etterhvert ga X oss materiale nok til ei bok om bush-flygning i Sudan og Øst-Afrika. Prisen for dette var full anonymitet. En helt eksepsjonell kilde. I alt hadde han fraktet 80 – 100 tonn med våpen og ammunisjon inn i Sudan.

Vi fikk tilgang til loggboka hans, og dermed kunne vi sammenstille hans logg med TAs. Vi vet derfor nøyaktig hvor mange ganger han har flydd våpen og når.

I grove trekk bekreftet han dermed TA sin historie, men svekket den på et avgjørende punkt; nemlig koplingen til Norsk Folkehjelp. X mente at vi ikke kunne beskyld

Norsk Folkehjelp for å smugle eller frakte våpen i Sudan. Dette var et opplegg mellom flygerne og SPLA-geriljaen.

Vi var selvsagt uenig, fordi vi hadde såpass mange eksempler (se nedenfor) på det tette samarbeidet mellom Folkehjelpe og SPLA. Så selv om vi ikke kunne si at Norsk Folkehjelp som organisasjon smuglet våpen, var de likevel såpass involvert, at dette hadde offentlig interesse.

Flygeren som valgte å stå fram, Svein Kristiansen, var også svært viktig. Riktignok hadde ikke han fløyet like mye våpen som de andre, men han var godt kjent i miljøet og kunne gi oss mye bakgrunn. Blant annet var det han som briefet X før han skulle på sin første tur til Nuba.

Kristiansen var heller ikke spesielt interessert i å legge seg ut med Norsk Folkehjelp, men da han skjønnte at vi visste det meste om hans rolle, valgte han å spille med åpne kort.

Opptakene

For oss ble det viktig å dra ned til Nairobi, den kenyanske grensebyen Lokichoggio og Nuba-fjellene for å få et førstehånds inntrykk. Det skjedde i januar 1999. Vi hadde allerede bestemt oss, for å lage to programmer fra Sudan. Hensikten var som sagt å sette konflikten inn i en større ramme, for dette er en konflikt som nesten ikke blir dekket i vestlige medier. I tillegg var det viktig å få fram den sterke koplingen mellom Norge og Sudan, mellom Norsk Folkehjelp og SPLM/SPLA.

Dessuten mente vi at det var mildt sagt snevert å dra inn til Nuba-fjellene som det første TV-teamet siden 1995 (det andre overhode), og ikke fortelle noe om Nuba-folkets situasjon. Hensikten med dette var også å sikre en nødvendig balanse, for det er ikke vanskelig å skjønne hvorfor de norske flygerne og Norsk Folkehjelp vil hjelpe folkene i Sør-Sudan og i Nuba-fjellene. Khartoum-regimets hensynsløse krigføring i Sør blir kalt et sminket folkemord. Dette fordi nødhjelpen bare virker som sminke på Khartoum-regimets systematiske utsulting av sin egen befolkning.

I alt oppholdt vi oss i Kenya og Sudan i drøye fjorten dager. Teamet besto av Ola Flyum, Olaf Rudolfsen og Rolf Larsen. Vi hadde valgt en løsning med to kameraer, for å arbeide mest mulig effektivt. Vi kunne ikke basere oss på noe hjelp fra Norsk Folkehjelp, og kontaktet derfor FN og andre organisasjoner for å komme inn til Nuba. Flytrafikken til Nuba er mildt sagt tilfeldig. Da vi kom til Nairobi, fikk vi vite at alt nødhjelpspersonell tilknyttet OLS, var trukket ut av Sudan, da Khartoum hadde satt i gang en militær offensiv.

Det ble likevel antydnet at det skulle gå et fly om ei uke, og at det skulle et nytt fly oppover uka etter, som kunne ta oss med ned. Vi visste fra X, G og TA at slike løfter måtte tas med en klype salt. Et lengre opphold kunne ikke utelukkes. En fransk reporter vi snakket med, måtte bo i fjellene tre uker fordi flyet som skulle ta ham med, ble beskyttet og returnerte uten ham. Vi tok høyde for dette. For vår del var reisen vellykket.

Både i Nairobi og i Lokichoggio fikk vi se ved selvsyn hvor gjennomsløst nødhjelpsmiljøet er. Spesielt gjelder dette Lokichoggio. Stedet er som i en hvilken

som helst småby – alle vet det meste om alle. Vi fikk også ytterligere styrket TA og X sin historie, da SKYWAYS-flyet som var avbildet, sto parkert på flyplassen i Lokichoggio. Vi fikk kjennskap til hvordan flygningene organiseres i dag. Det er stort sett de samme flygerne som flyr, men under et helt annet kodenavn. I perioden 1995 – 97, ble SKYWAYS sin Sudan-operasjon kalt SINCAIR (Ikenya var opphavet til denne morsomheten).

I dag går disse flygningene under navnet 748. Ikenya er satt på sidelinja, men flere av de samme som fløy med X og TA, flyr fortsatt på Nuba. Den eneste befatningen Norsk Folkehjelp har med disse flyvningene i dag, er at de lar Nuba-folket bruke ett av husene i Folkehjelp-leiren til radiorom/kontor.

Inne i Nuba-fjellene fikk vi erfare hvor sårbar denne flytrafikken er. I det vi gikk inn for landing, ble vi beskutt. Begge hjulene ble truffet, men bare det ene eksploderte i det vi traff bakken. Deretter begynte den nærmeste garnisonen å beskytte flyplassen. Så lenge Khartoum-regimet med stor sannsynlighet kan anta at dette er fly som ikke bare frakter nødhjelp, men også våpen, er de naturlige bombemål i en krig.

Med utgangspunkt i den langvarige krigen i Nuba- og Sudan kan vår avsløring oppfattes som selvsagt, noe som "alle" visste, så hvorfor skal vi lage "skandalejournalistikk" omkring dette (ref. et Dagblad-innlegg).

Vi mener selvsagt at dette har stor almen interesse. Det er første gang at flygere står fram og forteller i detalj om denne trafikken. At de også er norske, er selvsagt et viktig poeng. Ikke minst fordi Norge bruker i dag omkring to mrd. kroner årlig på nødhjelp. Norsk Folkehjelp har fått 100 millioner kroner siden 1986 til nødhjelp i Sør-Sudan. De fem største nødhjelpsorganisasjonene i Norge, Folkehjelpa er en av dem, oppfattes ofte som UD's forlengede arm i konfliktområder. Dette har ikke bare med at det er UD som bevilger prosjektpenger, men også at UD engasjerer sentrale medarbeidere i disse organisasjonene i samband med fredsarbeid og annet. UD er derfor avhengig av en stor grad av ryddighet og åpenhet hos de frivillige organisasjonene. Spesielt er all frakt av våpen og alt som kan rokke ved tilliten til at den humanitære hjelpen utelukkende er humanitær, helt grunnleggende.

Det er her Norsk Folkehjelp har et tillitsproblem i Sør-Sudan.

Vi valgte derfor å fortelle om denne våpentrafikken og vise hvordan Norsk Folkehjelp er blitt brukt og i enkelte tilfeller lar seg bruke av geriljaen. Norwegian Peoples Army blir derfor noe mer enn et ordspill, men noe som gjør at nødhjelpsfly blir beskutt fordi man antar at de også frakter våpen.

Og Norsk Folkehjelp har hatt mange år på å rydde opp i sitt forhold til geriljaen. I stedet har de valgt å fortie gjentatte brudd på betingelsene for den humanitære støtten til Sudan. Her er eksemplene:

- En evaluering av Norsk Folkehjelp datert februar 1992 hadde et hemmelig vedlegg. I dette vedlegget blir det hevdet at Norsk Folkehjelp hadde tillatt SPLA å smugle våpen sammen med nødhjelp og betale sine regninger med marijuana. Rapporten ble skrevet av presten og nødhjelpsveteranen Bob Vass, som i mange år har arbeidet for norske nødhjelpsorganisasjoner – i første rekke Kirkens Nødhjelp. Han var ikke i tvil om riktigheten i disse beskyldningene. Det

påfallende er at disse beskyldningene ble feid under teppet, og ingen av rapportens kilder ble kontaktet av Norsk Folkehjelp.

- En prosjektansatt i Norsk Folkehjelp rapporterer i 1991 at han har kjennet til at det smugles våpen sammen med Folkehjelpas nødhjelp. Hans nærmeste kollegaer blir ikke kontaktet eller spurt om saken. Norsk Folkehjelp kaller denne historien for paranoide forestillinger, og feier saken under teppet.
- Norsk Folkehjelp har også flere rapporter fra 1991 som viser at SPLA brukte en elveleker som Norsk Folkehjelp hadde driftsansvaret for til å frakte soldater og våpen. I tillegg hadde de montert et anti-luftskyts på lekteren. Fra andre kilder enn Norsk Folkehjelp, fikk vi kopier av brev mellom Nairobi- og hovedkontoret i Oslo, samt et brev fra Norsk Folkehjelp til SPLA-leder John Garang, hvor Folkehjelpa advarer sterkt mot videre misbruk. Norges Røde Kors - etter hvert Internasjonale Røde Kors – som formelt eier lekteren, ble aldri orientert om dette misbruket.
- Norsk Folkehjelp hadde driftsansvaret for lekteren fram til september 1993. Etter den tid rapporterer Norges Røde Kors til UD at lekteren er tapt. Ingen vet hvor den er. Norsk Folkehjelp hevdet også at de ikke hadde noe med lekteren å gjøre etter 1992. Til tross for dette, engasjerer Norsk Folkehjelp den norske flygeren Svein Kristiansen til å frakte drivstoff til lekteren i 1995. Lekteren skal brukes til å frakte soldater over Nilen. I ettertid hevder Norsk Folkehjelp at de ikke visste noe om en militær offensiv og sier de bare ville sikre at lekteren ikke havnet i hendene på Khartoum-regimet. Norsk Folkehjelp anså det ikke nødvendig å informere eieren – Norges Røde Kors - om den siste utviklingen i leker-saken.
- I juni 1995 går en rekke nødhjelporganisasjoner sammen (NRRDS, CARITAS, MSF, African Rights og Christian Aid) og oppretter et konsortium. Hensikten er å hjelpe det isolerte Nuba-folket midt i Sudan. Norsk Folkehjelp tar belastningen med å fronte disse flyvningene utad, da Khartoum-regimet forbød alle flyvninger inn til de strategiske viktige Nuba-fjellene. På den første flyvningen, som altså utad skjer i Norsk Folkehjelps sitt navn, er et BBC-team med. De filmer våpenkasser som blir lastet ombord i SKYWAYS-flyet som er leaset inn for anledningen. Dette får ingen konsekvenser.
- Etter en lang pause høsten 1995, gjenopptas luftbroa til Nuba våren 1996. En rekke flyvninger blir organisert med god hjelp av Norsk Folkehjelp – spesielt gjelder dette innkjøp og logistikk. SPLAs Nuba-fraksjon får også opprette et kontor og radiatorom i Folkehjelpas leir i Lokichoggio. I denne leiren er det de norske flygerne i SKYWAYS, slapper av og overnatter mellom flyvningene. Foran hver flyvning inn i Sudan blir de briefet av Folkehjelpas sikkerhetsansvarlig.
- Han som styrte disse flyoperasjonene til Nuba fra Nairobi, er en amerikaner som tidligere arbeidet for Norsk Folkehjelp. Det var han som ba X om å frakte våpen første gang. Amerikaneren vil ikke la seg intervju.
- I ettertid presiserer Halle Jørn Hanssen at Norsk Folkehjelp ikke har smuglet våpen, men innrømmer likevel at de har kjent til en hemmelig avtale mellom

SPLA-geriljaen og østafrikanske flyselskap, hvor flygerne tar en avstikker etter at å ha levert nødhjelp for å frakte våpen. Denne hemmelige avtalen omfatter også deres samarbeidspartner SKYWAYS som de brukte i perioden 1995 - 1997. Folkehjelpa har ikke tatt bryet med å informere sin største donor i Norge, UD, om dette. Først etter at Brennpunkt tok opp denne saken, informerte de om at UD-støttede prosjekter/nødhjelp risikerer å bli fraktet inn av useriøse flyselskap som også smugler våpen.

Erfaringer med Norsk Folkehjelp

Allerede våren 1998 visste Norsk Folkehjelp at vi undersøkte et tips om at de var involvert i våpensmugling. Fram til saken ble offentliggjort har de utad betraktet dette som en ikke-sak. De har ikke hatt noe behov for å orientere UD (om vi skal tro Hilde Frafjord Johnson) eller andre norske nødhjelpsorganisasjoner i området, om at norsk nødhjelp kan bli fraktet inn av våpensmuglere.

Bak kulissene vet vi at Norsk Folkehjelp har brukt mye ressurser på å finne ut hvor mye vi egentlig visste. En rekke kollegaer er oppringt av Halle Jørn Hanssen selv og andre i Folkehjelpa. Denne «damage-control» ga etterhvert resultater. Halle Jørn Hanssen klarte å sikre seg en kopi av et høyst fortrolig oppsummeringsnotat som ble skrevet om vårt Sudan-prosjekt like før jul 1998. Dette har vi fått bekreftet i en triumferende fax fra Hanssen, samt at han siterte ordrett fra det i et debattinnlegg i Dagsavisen. Bare fire svært betrodde personer i Brennpunkt har dette dokumentet. Ingen av de har gitt det videre. En utro tjener i NRK har altså vært inne på ett av våre kontorer og kopiert dette notatet. For oss er dette selvsagt usedvanlig kjedelig, og vi har innskjerpet sikkerheten.

Før selve intervjuet med Halle Jørn Hanssen, sendte vi spørsmålene ei uke i forkant og gikk også med på et nesten tre timer langt formøte hvor vi gjennomgikk og diskuterte spørsmålene.

Til tross for at Hanssen og Norsk Folkehjelp i store trekk har kjent til vår research og hatt god tid til selv å gå ut med historien, valgte de holde kjeft. Først en dag før programmet innkalte de til en pressekonferanse, hvor vi ikke var invitert, og kom med en rekke påstander om programmet, våre kilder og truet oss med injuriesøksmål.

Etter sendinga satte de i gang en velregissert kampanje med brev i inn og utland, leserinnlegg og en gallupundersøkelse som skulle kartlegge skadeomfanget av våre programmer.

Den gamle NRK-journalist og rause stipendutdeler Halle Jørn Hanssen har også et betydelig personlig nettverk blant organisasjoner, politikere og journalister. Gjennom disse forsøkte han å så tvil om våre kilder og bakgrunn for å lage dokumentarene. I Dagsavisen, Dagbladet og tildels i vår egen kanal – NRK - fikk han slippe til uten at vi ble kontaktet.

Selve høydepunktet i denne kampanjen var Kringkastingsrådet. Rådet valgte i denne saken å fravike tidligere praksis og ga Norsk Folkehjelp særbehandling. Det avviste ikke saken da Folkehjelpa åpnet for å bruke utfallet i rådet i samband med en mulig injuriesøksmål. Hanssen fikk være til stede for å svare på spørsmål under

behandlingen. De la fram dokumentasjon uten at Brennpunkt fikk anledning til det samme. Rådet hadde også innført en ny praksis med votering, og spørsmålet de skulle si ja eller nei til, lød som følger: Har Brennpunkt-programmene gitt et inntrykk av Norsk Folkehjelp har smuglet våpen i Sudan? Med et viktig unntak av rådets formann, som bare mente at programmets trailere hadde gjort dette, stemte rådet ja på dette spørsmålet.

Det er mye å si om denne saken, men et positivt utfall er trolig at Kringkastingsrådet aldri kommer til å behandle andre NRK-programmer på samme måte. NRKs egen advokat konkluderte i sin rapport etter møtet at K-rådet for framtiden verken bør eller kan behandle saker tilsvarende. For her brøt rådet helt elementære rettsikkerhetsbestemmelser.

Det er også verdt å merke seg at Norsk Folkehjelp ikke har gjort alvor av sine trusler om PFU og domstolene.

På vegne av programskaperne
Ola Fiyum
Oslo 30. januar 2000